

foreningerne, skulde være det, der gjorde Udslaget. Naar de ere Svende og Medlemmer af Organisationerne, og saaledes anerkendte af deres Kolleger, burde de ogsaa have Ret til at stemme paa deres Tillidsmænd; saaledes er det i ethvert Tilfælde i selve Organisationerne. Saa snart de ere blevne Medlemmer af disse, er der ikke Tale om, at man affætter noget af deres Ret paa noget Omraade, og hvorfor skulde der heller være det? Naar de ere selvstændige Arbejdere, bør de have en selvstændig Mening og Ret til at have den, og her er der kun Tale om at vælge Tillidsmænd. Det forekommer mig derfor, at de burde have Stemmeret, naar de ere selvstændige Arbejdere, men jeg indser meget godt, at det kan ikke passe her at sige, at naar de ere Medlemmer af Organisationerne, have de Stemmeret, da disse ikke danne Grundlaget for denne Lov. Som saadanne passe de ikke her, og man har derfor ikke andet at gøre end at gaa længere ned med Aldersgrænsen end til de 25 Aar. Jeg mener, at man passende kunde sætte 20 Aar. De fleste ere udlærte, naar de ere 20 Aar og ere altsaa selvstændige Arbejdere, og jeg ved sandelig ikke, hvorfor man skal nægte dem Ret til at vælge deres egne Tillidsmænd, det er mig uforståeligt og ubegribeligt, og jeg henstiller derfor til den ærede Forslagsstiller og det eventuelle Udvalg at faa denne Aldersgrænse forandret. Endvidere gælder de samme Betingelser for Valgret som for Valgbarhed, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind derpaa, idet jeg naturligvis anser de Bestemmelser for Valgretten, som ere satte ved Siden af Bestemmelserne for Valgbarheden, for at være endnu værre over for Valgretten end over for Valgbarheden. Det vil være aldeles urimeligt, at de Folk, som omhandles i § 5, ikke skulde have Valgret, fordi de have forset sig mod en Arbejdskontrakt, faaet Fattighjælp eller Straf. Det vilde være urimeligt, at de ingenstunde efter denne Lov skulde komme i Besiddelse af deres Valgret igen; men jeg haaber imidlertid, at Forslagsstilleren vil være villig til Forandring paa dette Omraade. — Med Hensyn til § 7 sidste Stykke vil jeg ogsaa henstille til den ærede Forslagsstiller, om der ikke burde træffes en Forandring. Der staar nemlig: "Som Arbejdsgivere anses i Henseende til Valgbarhed og Stemmeret ogsaa disses Stedfortrædere og saadanne, som teknisk lede Virksomheden eller en Del af den, dersom de ikke ifølge § 1 blive at henregne til Arbejderne." Ifølge § 1 skal der derved forstås, at Arbejdere ere de, der ikke have en

Løn af over 2,000 Kr. Jeg mener imidlertid, at selv om de ikke have en Løn af over 2,000 Kr., bør de desuagtet, naar de ere Stedfortrædere for Arbejdsgivere, Formænd, tekniske Raadgivere osv., høre til Arbejdskøberne eller Arbejdsgiverne, hvad man nu vil kalde dem, og ikke til Arbejderne. Jeg mener, at saa snart de ere traadte ind i Arbejdsgivernes Sted enten som Formænd, Bærførere, tekniske Mænd, eller hvad man nu vil kalde dem, have de mere Arbejdsgiverens, Arbejdskøberens Interesse end de selvstændige Arbejders, og de bør da ogsaa stemme sammen med Arbejdsgiverne, naaest om de have en Løn af over eller under 2,000 Kr. Jeg vil altsaa ligeledes henstille det til den meget ærede Forslagsstiller's Overvejelse.

Jeg skal nu gaa over til Affnit III., § 12, og gøre nogle Bemærkninger dertil. Denne Paragraf omhandler Sagens Behandling for Arbejdsretterne. Den bestemmer, at Parterne skulle give personligt Møde uden Tredjemand; men jeg er noget bange for denne Paragraf, og jeg ved ikke, hvorfor det skulde formenes Parterne at have nogen Vejledning. Naar vi se ud over Befolkningen, maa vi indrømme, at der gives mange Mennesker, som, naar de møde for Retten og skulle fremføre deres Tanker og Anskuelser, ikke kunne gøre det. Jeg kan derfor kun sige, at for mig staar det som en bydende Nødvendighed, at de have Lov til at have Vejledning; selv om man vil indskrænke det til Vejledning af deres egne Standsfæller, vil jeg dog betragte det som værende bedre end, hvad der i staar Lovforslaget; og det vilde have nogen Betydning for de Personer, jeg taler om, og som ikke selv ere dygtige nok, eller hvad man skal kalde det, til at møde i Retten. Dertil kommer jo, at der ligeledes i denne Paragraf indeholdes en Bestemmelse om, at dersom Parterne i det første Retsmøde, som afholdes med Formanden alene, til Protokollen erklære, at de, dersom Forlig ikke opnaas, give Afkald paa Tilkaldelse af Bisiddere ved Sagens Afgørelse, kan Formanden alene i samme Møde eller senere affige Dom. Det er ogsaa for mig en væsentlig Bestemmelse i den Retning, Naar Arbejdsgiverne og Arbejderne møde for Retten, og der ikke opnaas Forlig, men de ved Spørgsmaal, som fremkomme fra Formandens Side, komme til at svare, at de ikke ønske og ikke forlange Tilkaldelse af Bisiddere eller Sagen fortsat — at Formanden da i samme Møde skal være berettiget til at affige Dom, er efter min Mening for vidtgaende; og netop ogsaa derfor mener jeg, at Vejledning turde